

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Efter at Danmark i Henhold til den paa Tillægsbevillingsloven for Finansaaret 1902—03 under § 21 III. M. givne Bevilling og i Overensstemmelse med Forudsætningerne for Vedtagelsen af Lov af 19. December 1902 om Forfatterret og Kunstnerret fra 1. Juli d. A. at regne har tiltraadt Bernerkonventionen af 9. September 1886 med dens Tillægsakt af 4. Maj 1896, har det vist sig, at der paa et enkelt Punkt er en Uoverensstemmelse mellem Lov 19. December 1902 og de i de nævnte Akter foreskrevne Bestemmelser og paa et andet Punkt i alt Fald en Mulighed for en Misforstaaelse. Det maa derfor anses for hensigtsmæssigt straks at foretage de fornødne eller ønskelige Rettelser i Lov 19. December 1902 og derfor fremsættes da nærværende Lovforslag.

Med Hensyn til de enkelte Bestemmelser skal følgende bemærkes:

Til § 1.

I Følge den ved Tillægsakten af 4. Maj 1896 ændrede Artikel 5 i Konventionen have Forfattere udelukkende Ret til Oversættelse, lige saa længe som Retten med Hensyn til det originale Værk varer, dog at Retten bortfalder, naar Forfatteren ikke i Løbet af 10 Aar har gjort Brug af den ved at foranstalte en Oversættelse til det Sprog, for hvilket Beskyttelsen fordres.

I følge Lov 19. December 1902 § 4 er den ommeldte udelukkende Ret betinget af, at Oversættelse udkommer i Løbet af et Aar efter den originale Udgaves Offentliggørelse, dog at ingen uden Samtykke maa foranstalte en Oversættelse førend efter 10 Aars Forløb.

Der synes ikke at være nogen som helst Grund til ikke at affatte § 4 paa en til Konventionens Bestemmelse svarende Maade. At der overhovedet sættes en Frist, inden hvilken Oversættelsen skal være udkommen, for at Forfatteren kan bevare Oversættelsesretten, er udelukkende begrundet deri, at man bør sikre sig, at Forfatteren ikke hindrer Oversættelse til Dansk udover en vis rimelig Tid; derfor maa Oversættelse være frit tilladt naar Forfatteren ikke inden en vis Frist selv besørger en saadan. Overvejende Grunde tale for at sætte denne Frist til 10 Aar; paa den

ene Side vil det nemlig ofte vise sig at være en urimelig streng Fordring til Forfatteren, at han inden 1 Aar skal have sørget for Udgivelsen af en Oversættelse, og paa den anden Side maa den i § 4, 3die Stk. (i den gældende Affattelse), angivne Frist af 10 Aar dog altid afventes, forinden Udgivelse af en Oversættelse uden eller mod Forfatterens Villie kan foretages. Det principmæssigt rigtige synes da — i Overensstemmelse med Bernerkonventionens Tillægsakt af 4. Maj 1896 — at være, at det er nok til at bevare den fulde Oversættelsesret for Forfatteren, at der inden denne Frist (10 Aar) udkommer en ved Forfatterens Foranstaltning foretagen (o: lovlig) Oversættelse.

Til § 2.

Ifølge den ved den oftnævnte Tillægsakt ændrede Art. 7 i Konventionen maa Feuilletonromaner, derunder Noveller, offentliggjorte i Dagblade eller Tidsskrifter ikke aftrykkes uden Forfatterens Tilladelse, medens andre Artikler i Dagblade eller Tidsskrifter maa aftrykkes med Kildeangivelse, medmindre Forbehold er taget.

Lov 19. December 1902 gør ikke denne Sondring, men taler udelukkende om Artikler eller Meddelelser i Aviser eller Tidsskrifter.

En Uoverensstemmelse mellem Konventionen og Loven er dog ikke til Stede her, idet Lovens § 15 ved Udtrykket „Artikler og Meddelelser“ overhovedet ikke omfatter skønlitterære Arbejder som Romaner og Noveller, lige saa lidt som disse sidste omfattedes af det tilsvarende Udtryk i Kilden til Lov 19. December 1902 § 15, nemlig § 13, Nr. 2 i Lov om Eftertryk m. m. af 29. December 1857, hvilket for den sidstnævnte Bestemmelses Vedkommende bl. a. er fastslaaet ved en Højesteretsdom af 17. Februar 1887.

Da imidlertid en Mulighed for Misforstaaelse af Paragraffen er til Stede paa Grund af den skarpe Sondring, der gøres i Konventionen, og da Paragraffen allerede fra en enkelt Side er forstaaet som ogsaa omfattende Romaner og Noveller, synes det rettest ved denne Lejlighed at bringe ikke alene dens Forstaaelse, men ogsaa dens Ordlyd i Overensstemmelse med Konventionen.